

KARIN
FOSSUM
Temné sekundy

Z nórciny preložila
Alexandra Petrášová

m a m
m a š

Dni plynuli pomaly.

Ida Jonerová zodvihla ruku a rátala na prstoch. Desiateho septembra bude mať narodeniny. Dnes bolo iba prvého. Priala si veľa darčekom. Najradšej by dostala domáce zvieratko. Niečo živé, čo by patrilo iba jej. Ida mala roztomilú tvár a veľké hnedé oči. Bola chudá a drobná, mala husté kučeravé vlasy. S veselou a bezstarostnou povahou. Príliš veľa dobrého naraz. To si často pomyslela jej mama, hlavne vtedy, keď Ida odchádzala z domu a zmizla za zákrutou – ťažko uveriť, aké je to dobré dievča.

Ida nasadla na bicykel, mala úplne nový značky Nakamura, a vyrazila z domu. V izbe nechala neporiadok, predtým totiž iba ležala v posteli a skladala si puzzle. Po jej odchode zostalo veľké prázdno. Zrazu v dome zavládlo ticho a jej mamu naplnil nepokoj. Tento pocit nemala rada, bála sa, keď bola Ida preč, avšak nechcela dcéru zavrieť do kletky ako kanárika. Ide zamávala, odvážne sa na ňu usmiala a potom sa ponorila do praktických úloh. Vysávač prehluší to čudné ticho v miestnosti. Keď sa spotí alebo sa unaví pri prášení kobercov, možno sa jej ulaví zo stiesňujúceho tlaku na hrudi, ktorý cítila vždy, keď Ida odišla z domu. Pozrela

sa von oknom. Bicykel odbočil doľava, Ida išla smerom do centra. Všetko bolo tak, ako má byť – Ida mala helmu. Tvrdá škrupina jej chránila hlavu. Ako životná poistka. Vo vrecku mala čierno-bielu pásikavú peňaženku s tridsiatimi korunami. To stačilo na najnovšie číslo dievčenského časopisu Wendy o koňoch. Za zvyšné drobné si kúpi žuvačky. Cesta do Lailin-
ho kiosku by jej mala trvať asi štvrt' hodiny. Mama počítala v hlave. Ida by sa mala domov vrátiť okolo 18:40. Do toho už započítala desať minút navyše, ak Ida náhodou niekoho stretne a zarozpráva sa. Zatiaľ čo na ňu čakala, pustila sa do upratovania. Pozbierala z gauča rozhádzané puzzle. Vedela, že jej dcéra ju počuje všade, kam sa pohne. Zakorenila svoj autoritatívny hlas do hlavy dievčatka a uvedomovala si, že v nej znie ako večne mrzuté napomínanie. Mala pre to výčitky svedomia, akoby to bolo niečo násilné, ale netrúfla si to neurobiť. Práve tento hlas mal zachrániť Idu v ten deň, keď sa dostane do nebezpečia.

Ida bola slušné dievča, mame neprotirečila a nikdy nezabudla, čo slúbila. Avšak hodiny v obývačke Helgy Jonerovej ukazovali skoro sedem hodín a Ida ešte nebola doma. Vtedy Helgu prvýkrát premkol strach. A neskôr hlodavá bolesť v žalúdku, ktorá ju nútila pozeráť sa z okna, kde sa každú chvíľu mala objaviť Ida na žltom bicykli. Jej červená helma by sa leskla na slnku. Bolo by počuť tichý zvuk kolies na štrku. Možno by cinkla na zvonček, aby oznámila „tu som“. Potom by bicykel buchol o stenu, keď ho tam Ida oprie. No ona neprišla.

Helga Jonerová sa nečakane vzdialila od všetkého, čo poznala a čo bolo bezpečné. Dlážka sa jej prepadala pod nohami. Telo zrazu nič nevážilo, vznášala sa v miestnosti ako duch. Náhle akoby spadla a pichlo ju v hrudi. Zamrzla a obzrela sa okolo seba. Prečo jej to pripadalo také známe? Pretože už roky si presne túto situáciu prechádzala v myšlienkach.

Pretože vždy vedela, že toto dokonalé dieťa tu nemôže byť navždy. Práve to, že to tak veľmi očakávala, ju desilo najviac. Je si istá, že vie predpovedať veci a udalosti, vedela to od prvého okamihu, že sa to stane. Desať rokov sa každý deň bála a bolo to opodstatnené. Teraz to naozaj nastalo. Nočná mora. Veľká, čierna, ktorá jej ide srdce roztrhnúť.

Bolo 19:15, keď prestala byť paralyzovaná strachom a našla v telefónnom zozname číslo Lailinho kiosku. Niekoľkokrát si odkašľala. Telefón dlho zvonil, kým niekto zodvihol. To, že telefonovala, dokazovalo, ako veľmi sa bojí, a čoraz viac dúfala, že Ida sa zrazu objaví spoza rohu. Potvrdilo by to, akou opičou láskou ľúbi svoju dcéru. Ida sa však nezjavila a niekto sa ozval do telefónu. Helga sa na úvod ospravedlnila; počula, že žena na linke je dospelá a možno má deti. Bude mať pochopenie.

„Moja dcéra sa vybrala k vám do kiosku kúpiť si Wendy. Chcela ísť potom rovno domov a ešte neprišla. Chcela som sa len opýtať, či tam bola a či si kúpila, čo chcela,“ povedala Helga Jonerová.

Pozrela sa von oknom, akoby ju to ochránilo pred odpoveďou.

„Nie“, odpovedal ženský hlas. „Žiadne dievča tu nebolo, na nikoho si nespomínam.“

Helga mlčala. To nemôže byť pravda. Musela tam byť, prečo to hovorí? Očakávala inú odpoveď.

„Je drobná, má tmavé vlasy,“ pokračovala tvrdohlavo, „má desať rokov. Má oblečené modré tepláky a červenú helmu. Bicykel je žltý.“

Jej slová o bicykli zostali visieť vo vzduchu. Ten si predsa nebrala so sebou dnu do stánku.

Laila Heggenová, prevádzkarka stánku, pocítila úzkosť a bála sa odpovedať. Počula narastajúcu paniku v hlase a nechcela spôsobiť to najhoršie. V hlave si ešte raz prebehla

posledné hodiny. No v spomienkach nenašla žiadne dievčatko, aj keď veľmi chcela.

„Premelie sa tu vždy veľa detí,“ povedala. „Každý deň. Ale teraz je tu pokoj. Medzi piatou a siedmou máme večernú prestávku. Následne zase začnú chodiť ľudia až do desiatej. Potom zatváram.“

Nič iné jej nenapadlo povedať. Okrem toho mala na panvici dva hamburgery a zdalo sa jej, že prihárajú a zákazník čakal. Helga hľadala slová. Nemohla zložiť, nemala odvalu prerušiť spojenie, pretože táto žena predstavovala jediné spojenie s Idou. Pozerala sa von na cestu. Bolo už málo áut, popoludňajšia hustá premávka skončila.

„No ak sa tam objaví,“ skúsila chabo, „povedzte jej, že ju čakám.“

Opäť zavládlo ticho. Žena v stánku by rada pomohla, ale nemala ako. Je hrozné, že som musela povedať nie, pomyslela si. Potrebovala odo mňa počuť áno.

Helga Jonerová zložila. Začalo sa nové odrátavanie času. Bol to pomalý, nepríjemný posun, ktorý menil svetlo, teplotu aj krajinu za oknom. Stromy a kríky stáli hrozivo ako bojovníci. Zrazu si všimla, že nebo, z ktorého celé týždne nezapršalo, sa zatiahlo. Kedy sa to stalo? Srdce je búšilo silno a bolestivo, počula hodiny na stene, ktoré mechanicky tikali. Sekundy, ktoré si kedysi predstavovala ako malé kovové bodky, sa premenili na ťažké, čierne kvapky a každú z nich na sebe pocítila. Pozrela sa na svoje ruky, boli vyschnuté a vráskavé. Neboli to ruky mladej ženy. Ida sa jej narodila neskoro, teraz mala už štyridsaťdeväť rokov. Strach sa začínal meniť na šialenstvo, preto sa opäť vrátila k telefónu. Potrebovala zavolať mnohým ľuďom, keďže Ida má v okolí rodinu a kamarátov. Helgina sestra Ruth má dve deti – dvanásťročnú Marion a osemnásťročného Tommeho. Idin otec, ktorý žil sám, má dvoch bratov, ktorí bývajú v centre, a Idiní strýko-

via majú spolu štyri deti. Aj oni patrili k rodine. Mohla byť u nich. No asi by boli zavolali. Helga váhala. Začnem kamarátkami, povedala si. Therese. Alebo možno Kjersti. Okrem toho, často sa stretávala s Richardom, ten mal dvanásť rokov, býval v susedstve a mal koňa. Na skrinke v kuchyni našla nalepený zoznam dcériných spolužiakov aj s telefónnymi číslami. Začala odvrchu a zavolala Kjersti. Nie, žiaľ, Ida tu nie je. Strach ženy na druhej strane linky ju ničil, bola nepokojná a súcitila s ňou, samozrejme, na konci povedala, že určite sa vráti, viete, aké sú decká.

„Áno,“ zaklamala Helga. Ale vlastne tomu neverila. Ida nikdy nemeškala. U Therese nikto nedvíhal. Hovorila s Richardovým otcom, ktorý povedal, že syn je v stajni. Čakala, kým sa za ním šiel pozrieť. Vyrušovali ju hodiny na stene, to večné tikanie, ktoré nemala rada. Richardov otec sa vrátil. Syn je v stajni sám. Helga zložila a chvíľu oddychovala. Oči jej znovu zablúdili k oknu, akoby ich tam priťahoval magnet. Zavolala svojej sestre Ruth a skoro sa zložila, keď počula jej hlas. Nevládala sa udržať na nohách, jej telo odmietalo fungovať.

„Sadni do auta a príď,“ povedala Ruth. „Pôjdeme sa previezť a budeme ju hľadať. Určite ju nájdeme.“

„Áno,“ odvetila Helga. „Ale ona nemá kľúč. Možno sa vráti, kým ju budeme hľadať.“

„Nechaj odomknuté, to nevádi. Podľa mňa sa niekde zabudla. Pozerá sa na autonehodu alebo požiar a zabudla na čas.“

Helga otvorila garážovú bránu. Hlas jej sestry ju upokojil. Požiar, pomyslela si. To môže byť. Ida sa pozerá na plamene, líca má úplne červené, fascinujú ju požiarnici v čiernom oblečení a žltých helmách; nevie sa pohnúť, odpútať sa od sirén, výkrikov a praskania ohňa. Ak by som ja videla požiar, tiež by som odstavila bicykel a pohltila by ma horúčava. Je sucho,